

NATUUR EN KUNST.

't Is schoon, wanneer de mensch het rotsblok weet te dwingen,
Om tolk te worden van de schepping van zijn geest;
Als 't stal de beelden, die in hem geboorte ontvingen,
Te voorschijn brengt in ranke en fijn gevormde leest.

Maar schoon ook als dat staal een pad vermag te dwingen
In 't oord, waar vóór den mensch, geen dier zelfs is geweest,
Waar rotsen torenhoog in woeste vormen hingen
En eenig geestesmagt geen schrik of weerstand vreest.

Verkwikklijk is 't en zoet in woesten oord te dolen,
Waar vóór ons 't kunstgevoel een schoone plek, verscholen
Als in een steenen graf, voor oog en hart ontsloot.

Een Bethel zij 't ons dáár, waar we eenzaam en verholen,
Bij reinen morgenglans of liefflijk avondrood,
Ons wijden aan den Heer, die trouw houdt tot den dood.

DE VERWONDERLIJKE OOGEN.

Er was eens een man, zegt een oostersch geschiedverhaal, met eene buitengewone gave begiftigd. Overal waar een schat was, zag hij dien. Overal, waar hij ging, ontdekte hij robijnen of diamanten. En waar anderen ongemerkt voorbij gingen, raapte hij perlen en goud op.

Dank zij deze helderziendheid, verrijkte hij zich naar wensch, want zijne verwonderlijke oogen drongen door tot in de diepten van de aarde en van den oceanus; niets kostelijks was hem verborgen. Welou, er zijn lieden, die deze gave hebben ten opzichte van den Bijbel en deszelfs geestelijke schatten. Nimmer doorbladeren zij hem, zonder er iets kostelijks in te ontdekken, dat zij met zorg verzamelen. David wist wel, dat men deze gave moet hebben, om een goed gebruik van den Bijbel te maken, ook zeide hij tot den Heer: „Ontdek mijne oogen, dat ik aanschouwe de wonderen van uwe wet.” (Ps. 119: 18.) Maar het grootste gedeelte der lezers, kleine en groote, lezen den Bijbel van het eene eind naar het andere, zonder er de rijkdommen in te vinden, die toch voor hen bestemd waren.

Er was onlangs te Parijs een jong mensch, die zich aan den leeraarsstand wijdde, maar die, hoewel den Bijbel lezende, nooit de schatten daarin had gezien. Hij hoorde van een werk der bekeering spreken, dat zijne nieuwsgierigheid opwekte. Men zeide dat zeer onwetende en zeer goddelooze menschen godvruchtig waren geworden door de pogingen van eenige vrome vrouwen. Hij vroeg aan eene van deze der vergunning haar bij hare bezoeken te vergezellen. Zij stond het toe en bracht hem onder anderen bij eene vodenraapster, eene arme vrouw, die eene akelige kamer bewoonde, maar wier gelaat eene opgeruimdheid had, die in tegenspraak was met al wat haar omringde. Weldra liep het gesprek over de dingen, die de ziel en God aangaan. De arme vrouw verhaalde daarbij eenige van

hare beproevingen, en hoe de Heer haar vertroost had, en vooral de groote verandering, die het geloof in Jezus in haar leven had veroorzaakt: „Nu ben ik gelukkig; en elken dag, wanneer ik mijnen Bijbel neem, vind ik er een woord voor mij in! O, wat is men gelukkig, wanneer men gevoelt, dat God tot ons spreekt!

„Zie, laat mij u den schat mededeelen, dien ik gisteren gevonden heb! Hij is als het brood, dat ik eet; hij voedt de ziel, in plaats van het ligchaam; hij is voor mij alles.”

Zij verhaalde vervolgens, hoe zij hare zonden had gevoeld, en met welken schrik zij die had zien opkomen als een scheidsmuur tusschen haar en God; vervolgens hoe de Heere Jezus haar gezegd had, maar aan haarzelve, dat Hij gestorven was, Hij, de goede, de rechtvaardige, de volmaakte, voor haar, arme zondares; vervolgens hoe zij Hem bij het woord had gevat, en dat zij, geloovende, vrede en vreugde in het hart had verkregen, en dat de geheele loop van haar leven was veranderd!

Het jonge mensch zeide niets, maar hij ging naar huis, in nadenken verdiept. „Deze arme oude vrouw heeft gevonden, hetgeen ik met al mijne kennis niet heb kunnen ontdekken,” zeide hij tot zichzelf. „De Bijbel spreekt tot haar. Nimmer heeft de Bijbel tot mij gesproken. Zij heeft er eenen schat in gevonden; zij verheugt er zich over; zij noemt het haar voedsel; zij hoort in denzelven de stem van haren Verlosser; terwijl ik...” Hij nam het besluit om wat het ook kosten zou, de kennis van de vodenraapster te verkrijgen. Het is eene kennis, die alleen door God-zelf kan geleerd worden; hij gevoelde het wel. Het was eene kennis, die de ongelooovige wereld eene dwaasheid noemt; dat wist hij ook. Maar hij wist en hij gevoelde, dat het die was, welke God wijsheid noemde.

Hetgeen deze jonge man bij deze vrome vrouw ontwaarde, bezit hij nog heden. Hij is in het eenvoudig geloof tot Jezus Christus gegaan, en daar heeft hij met de vergeving zijner zonden en het eeuwige leven de gave ontvangen om in den Bijbel wonderen van wijsheid, schatten van hemelsche kennis, onuitputtelijke vertroosting, waarheden, schitterende als de diamant, onbevlekt als de perlen, kostbaar als het goud, te zien; God heeft het hem door zijnen Geest geopenbaard. En hij houdt niet op met David te zeggen: „De wet uwsmonds is mij beter dan duizenden van goud of zilver” (Psalm 119: 72.) „Ik ben vrolijk in den weg uwer getuigenissen, dan over allen rijkdom.” (Ps. 119: 14.)

W.

HET GEBED EENER MOEDER.

Eene arme weduwe uit Engeland, die met haren eenigen zoon leefde, had geen vrede in huis, omdat hij zich als den verloren zoon gedroeg. Eens nam hij zich voor den geheelen nacht met zijne vrienden in drinkgelagen door te brengen, hoewel zijne moeder alles deed wat zij kon om hem daarvan af te brengen. De zoon zeide: „Ik ga er toch naar toe, moeder.” — „Welnu,” antwoordde zij, „ik weet wat ik doen zal; ik zal in mijne kamer gaan, mij daar op de knien werpen, en zal niet ophouden voor u te bidden totdat ik u terug zie.”

De zoon ging heen, maar hij vermaakte zich niet zoo goed als hij verwacht had. Den geheelen tijd had hij het beeld van zijne knielende moeder voor oogen. Eindelijk kon hij het niet langer uithouden, zoozeer gevoelde hij zich gedrongen tot haar terug te keeren. Toen hij te huis kwam, vond hij haar geknielend liggen. Nu knieldo hij zelf neder en dankte God dat Hij hem zulk eene moeder gegeven had.

Van toen af veranderde hij zijn gedrag en wandelde met zijne moeder op het enge pad.

O.

DE ZONDE EN HARE GEVOLGEN.

Iemand, die een mooijen ring wilde koopen ging naar een goudsmid in Parijs, en vroegde er eenige ter bezigtiging. De winkelier toonde hem een zeer ouden gouden ring, die bijzonder mooi was, en merkwaardig, omdat er aan de binnenzijde twee leeuwenkluauwtjes waren in gesneden. Terwijl de koper andere ringen bezag, speelde hij met dezen; hij eindigde met eene anderen te koopen en ging weg. Nauwelijks was hij te huis gekomen, of zijn geheele ligchaam begon gevoelloos te worden, even alsof hij een aanval van beroerte had gehad. Het nam steeds toe, zoodat de geneesheer, die spoedig geroepen werd, meende dat hij zon sterven. „Gij moet op de eene of andere wijze vergif gebruiken hebben,” zeide hij. De zieke verzekerde hem, dat dit niet het geval was. Eindelijk dacht iemand aan den ring; toen ontdekte men dat die behoorde tot een van die gruwelijke middelen, waarvan men zich drie of vier eeuwen geleden in Italië bediende,

om iemand te vergifigen. Indien iemand een ander uit den weg wilde ruimen, gaf hij hem zulk eenen ring ten geschenke. Aan de binnenzijde werd een dropeltje doodlijk vergif gebragt in een klein gaatje, waar het slechts uitkwam, wanneer men er aan schudde. Als de arme bedrogene dezen ring droeg, zorgde de moordenaar er voor, dat hij hem sterk de hand schudde, waardoor het leeuwenkluauwtje een klein schraapje maakte, waarin het vergif zich uitstortte; dit had binnen weinige uren den dood ten gevolge.

Merk nu op wat deze geschiedenis ons te leeren geeft. Gedurende vierhonderd jaar was het vergif in dezen ring geweest; en na verloop van dien tijd was het sterk genoeg om iemand, die er zich onwillekeurig den vinger mede gekrabb had, te dooden, want hij werd slechts gered door de grootste omzigtigheid, en de sterkste tegengiften. Toen ik die geschiedenis las, dacht ik hoeveel overeenkomst de zonde met dat vergif heeft. Gij kunt nu de eene of andere zonde bedrijven en haar voor eenigen tijd vergeten; en misschien zal de wond die zij uzelfen toebragt, zich na langen tijd weder openbaren. En het grootste gevaar daarvan is, dat de herinnering van de zonden die wij bedreven hebben, en het vermaak dat wij daarin vonden, ons in de ure des doods weder beuauwen.

ZORG VOOR DE MUSSCHEN.

Een klein meisje zag de meid kruimels brood in het vuur werpen, en zeide: „Weet ge dan niet dat God zorg draagt voor de musschjes?”

„Wanneer God voor ze zorgt,” was het onverschillig antwoord, „dan behoeven wij ons niet over hen te bekommeren.” „Maar,” zeide het kleine meisje, „ik zou liever doen als God, en Hem helpen zorg te dragen voor de vogels, dan het voedsel dat Hij ons geeft, te verkwisten of te vermorsen.”

Zij verzamelde nu zorgzaam de kruimels die nog overgebleven waren, en wierp ze uit het raam. Dadelijk kwamen allerlei vogeltjes aangevlogen, en pikten de kruimeltjes op, die zij gestrooid had. Na dezen dag bewaarde zij in een mandje de overgebleven stukjes brood, en de kruimels die van de tafel waren gevallen, en wierp ze uit het raam voor de vogeltjes; den geheelen winter door kwamen deze kleine dieren na elken maaltijd geregeld eten van het voedsel dat men hun gaf. Hoe schoon was het om te zien hoe dit kleine meisje God trachtte te helpen, zoo als zij zeide, en zoo vroeg leerde zorgen voor die schepselen Gods, welke hare hulp behoeften en in ellende verkeerden.

Wij mogen, zoo als de apostel zegt, medearbeiders zijn met God.

M.

GODELIJKE VOORZIENIGHEID.

De heer P. — van Marseille bevond zich aan het station, gereed om met den trein te vertrekken. In de wachtkamer, voordat hij nog gelegenheid heeft gehad een kaartje te nemen, spreekt men hem aan, en verzoekt om hulp voor een liefdadig doel. Hij heeft niets meer bij zich, dan wat noodig is om zijne plaats eerste klasse te betalen. „Welnu,” zegt hij, „ik zal derde klasse reizen!” Hij geeft het verschil aan hem, die hem om onderstand had gevraagd. De trein vertrekt, een ongeval heeft plaats, waardoor hij niet voort kan. Een andere trein rijdt tegen den zijnen aan. De wagons eerste klasse worden verbrijzeld met hen die er in zijn; P. blijft veilig op zijne nederige plaats derde klasse zitten.

Zóó werd de man kennelijk door de goede Voorzienigheid bewaard, en is het ook geene aanmoediging om wel te doen?

T. M. L.

HET GEBED VAN EEN KIND.

Een kind had op de Zondagschool hooren spreken over den satan, als den vader der leugen; over het hart, als de plaats waar de leugen woont; over Christus als de waarheid, en over den Heiligen Geest, als den Geest der waarheid. 's Avonds hoorde men dit kind in haar bedje bidden: „Heer, laat de satan mijn meester niet zijn, want hij zal mij leugens leeren; laat mijn eigen hart het ook niet zijn, want dat zal mij ook leugens leeren; maar laat de Heilige Geest mijn meester zijn; want die zal mij de waarheid leeren, en mij vertellen van den Heer Jezus, die de waarheid is.”